

РОЗДІЛ 5 ВЕСЕЛОЩІ ПОЧИНАЮТЬСЯ

Невдовзі автобуси повернулися до школи. Всі діти повиходили, зібрали свої речі й приготувалися йти додому.

Пан Файд, учитель природознавства, чергував у шкільних автобусах. Решта вчителів зібралися навколо Джорджа й Гарольда і ну їх дражнити.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua

— Ви, дітки, пропустили таку *чудову* екскурсію! — сказала пані Базіка. — А яка ж *смачнюча* була піца! Шкода, що *вам* не перепало ані шматочка!

— Я хотів привезти вам піцу, — сказав пан Плюгавий, — але з'їв її в автобусі! — Він кинув коробку з-під піци до ніг Джорджа й Гарольда, і всі вчителі мало на долівку не попадали від сміху.

— Можете позлизувати крихти сиру з коробки, — шкірився пан Круп.

Зрештою вчителям набридло насміхатися з Джорджа й Гарольда, і вони пішли відпочити в учительську.

— О, а чому тут темно? — запитав пан Плюгавий, вмикаючи світло. Стельовий вентилятор почав потихеньку обертатися...

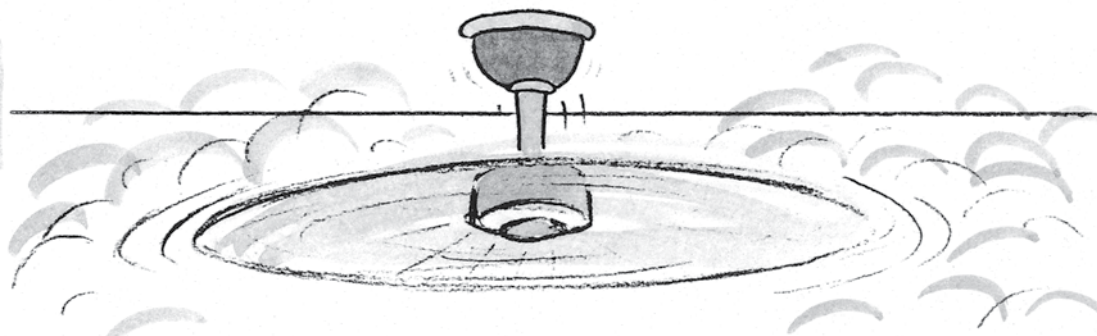

Пані Базіка підійшла до раковини й повернула кран. Зненацька розпилювальна насадка з голови до ніг обдала її холодною водою.

— А-а-а-ай! — заверещала вона. — Вимкніть хто-небудь цю воду! — Інші вчителі кинулися їй на допомогу. І теж потрапили під холодний душ.

Стельовий вентилятор обертався дедалі швидше, і з його лопатей почав злітати порошок.

Штовхаючись і штурхаючи одне одного, вчителі боролися з краном. Нарешті хтось перекрив воду... але всі вже *ЗМОКЛИ* до рубця.

Стельовий вентилятор обертався на повну потужність. Увесь порошок злетів з його лопатей і сипався на мокрих учителів.

— Гей, що за... — закричав пан Плюгавий.

— Що це за липка гидота? — заверещала пані Антроп.

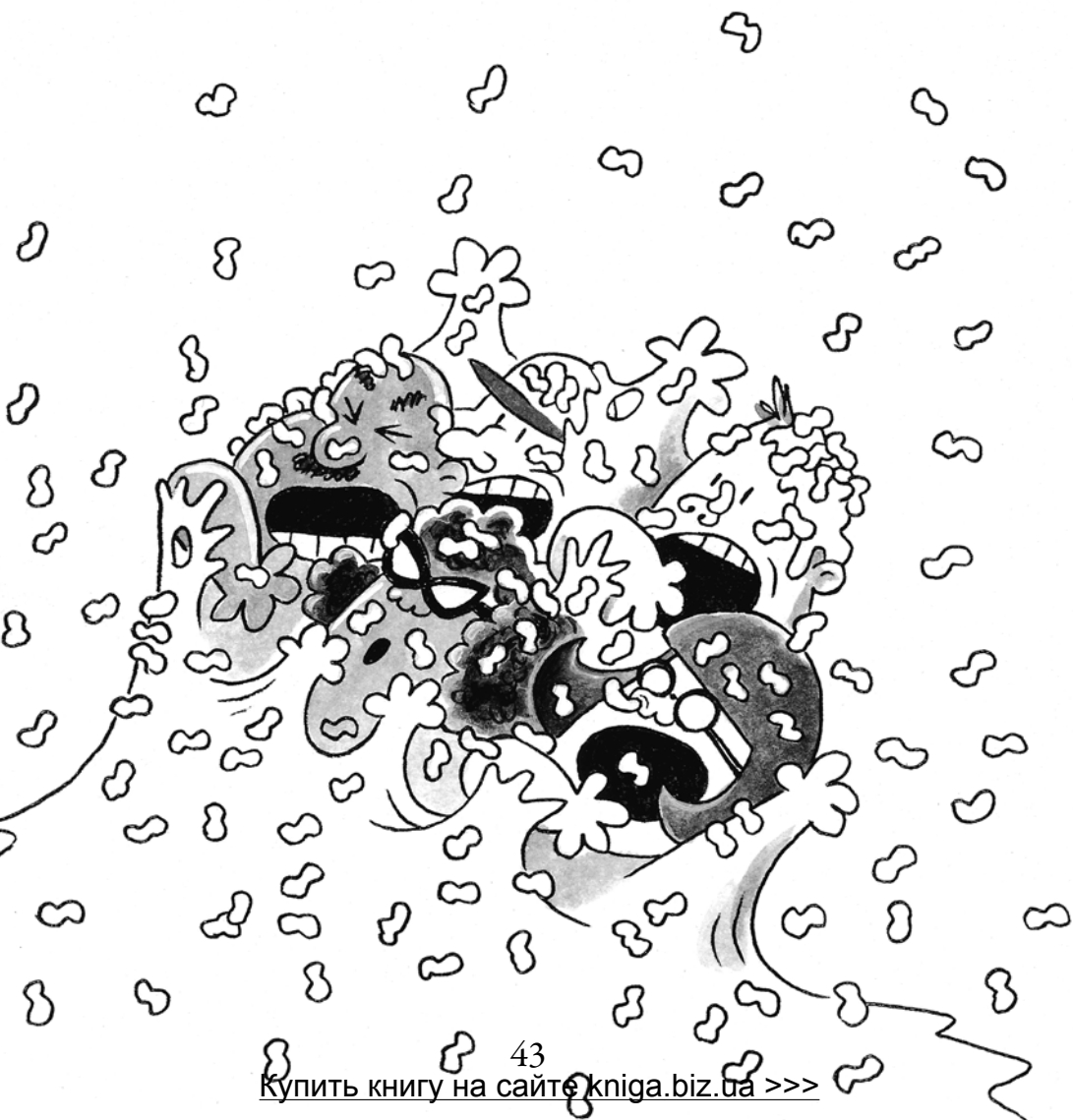
Тепер усі вчителі були вкриті клейкою, липкою пастою. Неважко було здогадатися, що все це влаштували Джордж і Гарольд.

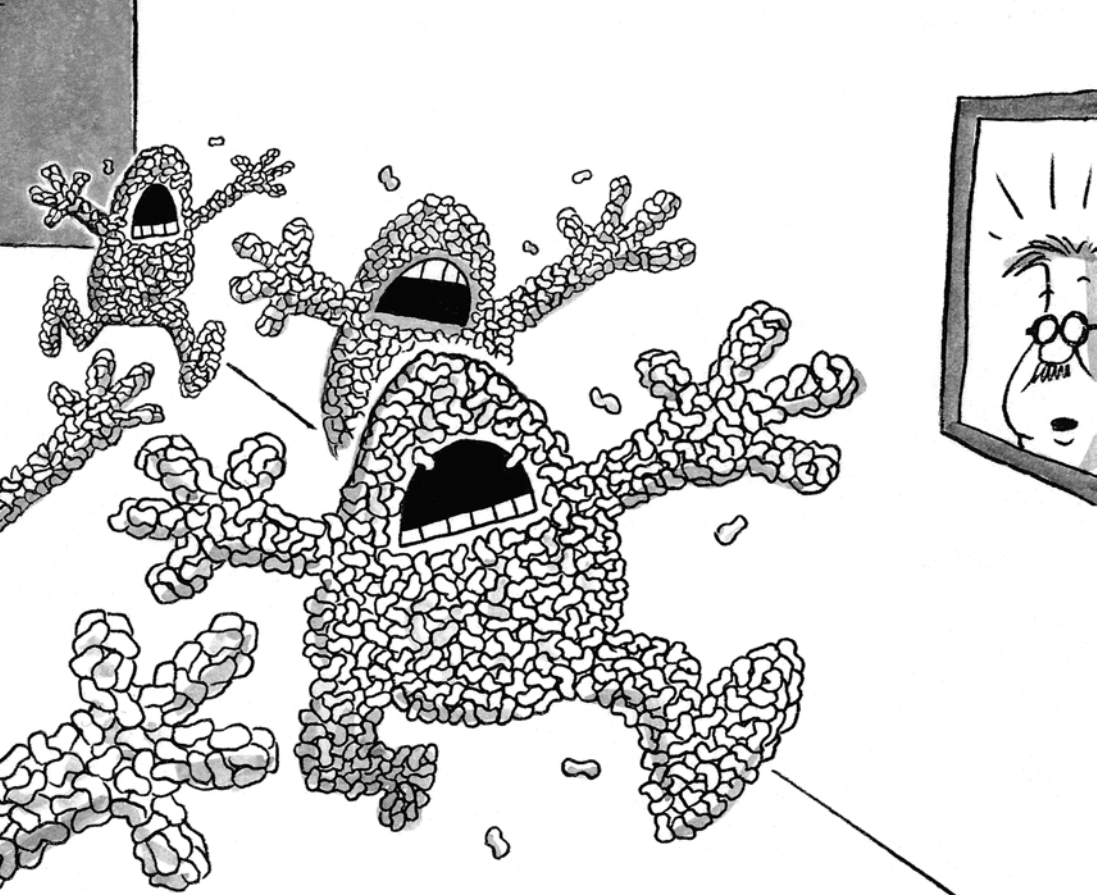
— Ну, якщо ці негідники хоч пальцем торкнулися моєї дієтичної содової! — зарепетувала пані Базіка. Вона кинулася до холодильника і рвонула на себе дверцята.

Раптом до кабінету ввірвалися тисячі крихітних гранул пінопласту. Вітер зі стельового вентилятора ганяв і ганяв їх навколо.

Звісно ж, вони осідали на найлипкіше, що було в кімнаті — на *вчителів!*

— Ай! Ой! Ой-ой-ой! — з лементом вибігали вчителі з учительської.

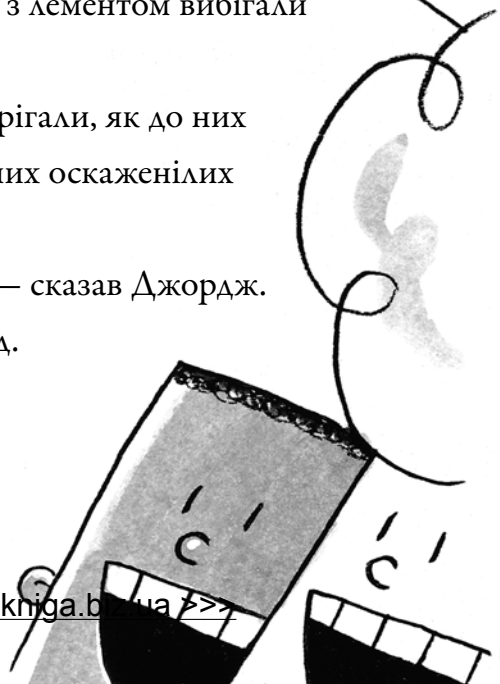
Джордж і Гарольд спостерігали, як до них наближається юрба величезних оскаженілих сніговиків.

— Маю пречудову ідею, — сказав Джордж.

— Яку? — спитав Гарольд.

— *ТІКАЙМО!* —

вигукнув Джордж.

РОЗДІЛ 6 БУВАЙТЕ, БУВАЙТЕ, ТАНЕ ФАЙД

Наступного дня вчитель природознавства, пан Файд, постукав у двері кабінету пана Круп.

— Чого вам треба? — гаркнув пан Круп.

— Я... я вирішив звільнитися, — сказав пан Файд. — Я... я вже просто не витриму.

— Ну-ну, тримайтеся, друже, — став заспокоювати його пан Круп. — Бути вчителем — важко, звісно! Але не можна просто кидати роботу, якщо щось не...

— Ви не розумієте, — сказав пан Файд. — Мені здається, що я божеволю!

— Що це ви таке кажете? — вражено спитав пан Круп.

— Ну, — почав пан Файд, — усе почалося кілька місяців тому, коли мені наснилося, що мене проковтнув балакучий унітаз. Потім у класі мені вчувалося нявкання й гавкіт. Потім мені здалося, що всю школу заливає липка зелена маса... а просто вчора — це просто не вкладається в голову! — я бачив, як юрба бридких сніговиків ганялася по коридору за двома хлопчиками.

— Будь ласка, Морті, зачекайте хвилинку, —
попросив пан Круп. — Усе це можна пояснити.

— А кілька днів тому, — не вгавав пан Файд, —
мені здалося, що я бачив, як із вікна вилітає
великий, товстий, голомозий дядько в самому
спідньому.

— Чорт забирай! — вигукнув пан Круп. —
Та ви й *СПРАВДІ* з глузду з'їхали!

Отож пан Файд подав заяву на звільнення й покинув початкову школу імені Джерома Горвіца, шукаючи кращої долі в божевільні міста Пікуа.

— Оце так, де ж я тепер так швидко знайду нового вчителя природознавства? — забідкався пан Круп. — Де, ой, де ж?